

10 juni 2020

Reactie Leasing Nederland – NVL inzake de consultatie Tijdelijke Betalingsuitstelwet 2020

Leasing Nederland – NVL maakt graag gebruik van de mogelijkheid haar zienswijze op het concept wetsvoorstel kenbaar te maken.

Door de huidige regelgeving in Nederland is de financieel-juridische positie van een leasemaatschappij bij ondernemingen die zich in zwaar weer bevinden, verknoot met die van de Belastingdienst. Dit komt door:

- Artt. 21 tot en met 22 bis Invorderingswet
- De zgn. [Leaseregeling](#) uit 2000
- De zgn. [Aankoopfinancieringsregeling](#) uit 2014

Het gaat hier om de bijzondere rechten van pand of eigendom op zogenaamde bodemzaken. Geschat wordt dat bijna 25% van alle in Nederland geleaste objecten dergelijke bodemzaken zijn.

Naar het oordeel van de NVL maakt het voorstel Tijdelijke Betalingsuitstelwet (het “Voorstel”) onvoldoende rekening met deze nauwe verknoping tussen leasemaatschappij en fiscus. Hierdoor worden de belangen van de leasewereld ongerechtvaardigd en onevenredig geschaad.

Gezien de bijzondere verhouding tussen leasemaatschappijen en de Belastingdienst bij ondernemingen in zwaar weer, ziet de NVL het Voorstel graag gewijzigd op twee punten.

1. Schrap art. 1 lid 2 van het Voorstel.

Dit is aangewezen om twee redenen. In de eerste plaats is het fair dat de wet ook voor de Belastingdienst moet gelden. De Belastingdienst is bijna altijd ook een speler bij (al dan niet vermijdbare) faillissementen. Het kan niet zo zijn dat alle crediteuren op de rem moeten staan maar dat de Belastingdienst gewoon kan incasseren. De Belastingdienst, althans het Ministerie van Financien, heeft wel een eigen regeling getroffen ([link](#)) maar deze sluit niet aan op het Voorstel. Zo is de regeling door het Ministerie van Financiën eenvoudig aan te passen en geldt die maar voor drie maanden (terwijl het Voorstel in individuele gevallen langer kan duren). In de tweede plaats moet art. 1 lid 2 van het Voorstel geschrapt worden om de navolgende twee aanvullingen op het Voorstel mogelijk te maken. Deze twee aanvullingen zien specifiek op de bijzondere verhouding tussen leasemaatschappijen en de Belastingdienst.

2. Vul art. 2 lid 5 van het Voorstel aan. Dit artikellid zou op twee punten moeten worden aangevuld:

- (i) Verwijzing opnemen naar het voorrecht van de Belastingdienst vervat in art. 21 en voorkomen dat gedurende de (uiterlijk) zes maanden faillissements-/verhaalsimmunititeit de rekening eenzijdig bij de leasemaatschappij gelegd wordt terwijl de Belastingdienst haar uitstel gedekt ziet door de waarde van de bodemzaak als onderpand;

Gedurende die periode zullen zowel de schulden van de schuldenaar tav de fiscus als de schulden tav de leasemaatschappij oplopen; de fiscus heeft het voordeel dat zij met het bodem(voor)recht ook voor wat betreft die verdere opbouw van belastingschuld 'in de dekking' zit, ten koste van de leasemaatschappij. Zo wordt de rekening eenzijdig bij de leasemaatschappij gelegd, en

- (ii) Verwijzing opnemen naar de mededelingsverplichting van art. 22 bis IW en voorkomen dat het in dat wetsartikel opgenomen mechaniek blijft werken tijdens de door de rechter toegewezen uitstel van betaling.

Tekstvoorstel: wat NVL betreft zou dit artikellid uit het Voorstel bijv. kunnen luiden (aanvulling in rood):

5. Als de rechtbank het verzoek tot aanhouding, bedoeld in het eerste lid, toewijst, kan zij op verzoek van de schuldenaar eveneens bepalen dat tijdens de in dat lid genoemde termijn:

- a. de schuldeiser of schuldeisers, bedoeld in het derde lid, onderdeel c, zijn of hun bevoegdheid tot verhaal op goederen die tot het vermogen van de schuldenaar behoren of tot opeising van goederen die zich in de macht van de schuldenaar bevinden niet kunnen uitoefenen dan met machtiging van de rechtbank, en
b. beslagen gelegd door deze schuldeiser of schuldeisers gedurende die termijn worden opgeheven.*

Artikel 63d van de Faillissementswet is van overeenkomstige toepassing. Als de rechtbank een verzoek als bedoeld in dit artikellid, onderdeel a en/of b, toewijst, zal voor de werking van de artikelen 21 tot en met 22 bis Invorderingswet in de verhouding tussen de belastingdienst en de in die artikelen bedoelde pandhouders of andere derden het volgende gelden:

1e het voorrecht bedoeld in artikel 21 lid 1 Invorderingswet gaat, anders dan in artikel 21 lid 2, tweede volzin, Invorderingswet is bepaald niet boven het recht van de pandhouder op bodemzaken voor zover het betreft belastingschulden opgebouwd door de schuldenaar als belastingplichtige na de datum van de beslissing van de rechtbank;

2° de houders van pandrechten of overige derden die geheel of gedeeltelijk recht hebben op een bodemzaak, zijn na de datum van de beslissing van de rechtbank niet langer gehouden de ontvanger mededeling te doen als bedoeld in artikel 22 bis lid 2 Invorderingswet.

We hopen met het bovenstaande een bijdrage te kunnen leveren tot een billijke regeling. Vanzelfsprekend zijn wij graag bereid tot nadere toelichting.

(get.) Peter-Jan Bentein, Secretaris NVL